

KAPITOLA PRVNÍ

„Naše území! Naše!“

Z korun stromů s křikem a plácáním křídel vzletli ptáci a kolem Štístkových tlapek se rozsypalo shozené listí.

Strnule stál, chvěl se a upíral pohled zpátky, odkud přišel. Tam v údolí byla jeho smečka – ne, ne jeho smečka, ale jeho *přítel*. A tenhle zuřivý štěkot mu prozrazoval jednu věc: Jsou v hrozném nebezpečí.

V hrozném nebezpečí, a on tam není, aby jim pomohl mu čelit.

Štístko se cítil uvnitř rozpolceně a rozhlížel se kolem. Od chvíle, kdy krátce po rozbřesku opustil své přátele a nechal je, ať se o sebe starají sami, už uběhl dost daleko. V dálce rozeznával zamlžené obrysy vzdálených kopců, a teď, když už byl od údolí pěkně daleko, viděl dole pod sebou téměř celý les. Vlastně už vystoupal skoro až nad linii stromů a kousek před sebou měl hřeben, k němuž směřoval. Pohled na něj ho poháněl vpřed a jeho nohy se pohybovaly čím dál rychleji – teď se ale zastavil a zůstal stát nehybně.

Jeho přátelé ho potřebují.

S bušícím srdcem Štístko vyrazil zpátky tam, odkud přišel.

Lesopse, prosím! Ať se jim nic zlého nestane! Kéž tam doběhnu včas...

Pelášil zpátky k údolí, přeskakoval spadlé větve a vířil kolem sebe spadané listí. Měl poslechnout svůj instinkt. Hluboko uvnitř přeci věděl, že nemá smečku opouštět. Jenže on si odkráčel jako pes samotář a jeho přátelé teď byli zranitelní.

Kdo je ochrání, když ne já?

Pořád ještě slyšel rozhněvané vytí, neznámé psí hlasy se mísily se štěkotem jeho sestry a zbytku její smečky.

„Naše země, naše voda! Vypadněte odsud!“

„Všichni k sobě! Zůstaňte u mě!“

Štístka jeho silné nohy brzy donesly až k okraji malého kopečku a on se smykem zastavil, než se setrvačností skutálel dolů.

Počkej, Štístko... nejdřív zjistí, jak se věci mají, než vlítneš do problémů.

Štístko zkoumal upřeným pohledem údolí před sebou. Přecházelo do rozlehlých svěžích zelených luk za hustým lesem. Vypadalo to pro Vodítkové psy jako ideální místo. Byla tam místa, kde Míky mohl lovit a Marta plavat, spousta úkrytů pro Sluníčko a Alfíka a Daisy, volná loviště, které mohli Bruno s Bellou prozkoumat. Mělo mu být jasné, že tentýž nápad měli nejspíš i jiní psi. Samozřejmě že se do údolí dostala před nimi už jiná smečka a teď tito psi brání své území.

V dálce se od rozlehlé vodní hladiny odráželo stříbřité světlo; kousek dál podél kraje lesa tekla říčka, kde Vodítkové psy viděl naposledy. Štístko se rozběhl z kopce a vyrazil k ní.

Z vytí a štěkotu nepřátelské smečky se Štístkovi ježila srst hněvem a strachem. Věděl ale, že kdyby vyrazil z lesa do jasného denního světla, hned by si ho všimli, tak se přiměl postupovat obezřetně.

Řeka se změnila od té doby, co své přátele opustil. Je na ní *něco zvláštního*, pomyslel si Štístko. A pak si vzpomněl na ty stružky a jezírka poblíž zničeného města. Vycházel z nich podivný pach nebezpečí, který teď Štístko zachytil také.

Štístko se zděšeně zastavil a zíral před sebe. Na hladině byla ošklivá mastná zelená skvrna. Tohle že mělo být bezpečné útočiště! Ta řeka měla být čistá, *průzračná* – a také byla, nebo si to aspoň mysleli, když ji předchozího dne našli.

Teď ale Štístko viděl, jak se kousek dál proti proudu rozšiřuje hrozivá skvrna.

Dovedl jsem své přátele k otrávené vodě!

Copak nelze uniknout před stínem smrti, který přivedlo Velké zavrčení? V téhle části řeky vypadaly dokonce i stromy a keře při okraji vody napůl zvaldé, seschlé a polámané, jako by je okousal nějaký obrovský pes. Jak běžel po úbočí kopce rovnoběžně s říčkou, cítil Štístko ve svém srdci tíhu. Jestliže choroba Velkého zavrčení dokázala zamořit i tohle místo, tak už možná psi nemají kam jít. Nikde nebudou v bezpečí.

„Vypadněte!“

Vzduch protálo útočné zavytí a Štístko slyšel ustrašené kňučení zmatených psů a pronikavé ňafnutí bolestí. Pelášil po úbočí a dolů z kopce a drápky se mu smekaly po kamení. Když se vynořil z hustého křoví, konečně je zahlédl.

Jeho přátelé vypadali vedle smečky, které je napadla, malí a zra-

nitelní: ti druzí byli velcí, divoce vypadající psi, kteří strnule stáli a vrčeli. Sem tam někdo z nich vyběhl a zuřivě zaštěkal.

„Koledovali jste si o to, Vodítkoví psi!“

Slyšel i Bellin hlas – tišší a vystrašenější, ale stále ještě odvážný: „To je v pořádku. Držte se u sebe. Sluníčko, schovej se za Bruna. Marto, pomoz Daisy.“

Štístko se plížil při zemi a krčil se ve stínu velkého balvanu. Napočítal v nepřátelské smečce sedm psů. Cítil, jak se mu vaří krev v celém těle, a měl silné nutkání vrhnout se doprostřed bitvy, ale instinkty, kterým se naučil v ulicích města, ho držely zpátky. S velkou úlevou si uvědomil, že boj se teprve chystá. Druhá smečka tu Bellinu jen popichuje a uráží – kdyby tam teď Štístko vběhl, mohla by se situace vyostřit. Nepřátelská smečka by se mohla rozhodnout menší psy rychle dorazit, aby se mohli soustředit na něj.

Dva větší psi zrovna chňapali po malé Daisy a Sluníčku, nesnažili se je sice zakousnout, ale fenky se vyděšeně krčily a ustupovaly.

„Postarejte se, ať jsou pořád vyvedení z míry,“ vrčel nějaký pes hlubokým hlasem. „Spring, hlídej svou stranu!“ Jeden z Divokých psů uskočil doprava a nadběhl Sluníčku, když se snažila zpoza Bruna utéct do úkrytu ve křoví. Štístko se rozhlížel, kde je ten pes, který rozdává příkazy, ale nikde ho neviděl.

Věděl, že pokud by některý z větších Vodítkových psů přispěchal Sluníčko a Daisy bránit, zbytek nepřátelské smečky by jim šel okamžitě po krku, dotírali by na ně a kousali, dokud by obránci nebyli utahaní a ztrápení. Až by pak došlo na skutečný boj, zuby a drápy a roztržené kůže, Bella a ostatní by už byli vyčerpaní. Něco takového už viděl, záludné, ale zdatné a brutální skupinky psů, kterým se, když byl ještě ve městě, snažil vyhýbat.

Bude muset tyhle Divoké psy překvapit a použít taktiky stejně lstivé a nečestné, jako byly ty jejich. *Nemůžeš se tam jen tak vrhnout*, říkal si. *Bud' stejně mazaný jako Lesopes.*

V přítmí se Štístko může dostat mnohem blíž, než vyrazí, pokud se bude držet po větru. Kličkoval mezi stromy, a když se vynořil zpoza jedné brázdy, konečně poprvé zahlédl vůdce nepřátelské smečky.

Jejich Alfu.

Byl obrovský, se šedou srstí, a vypadal mrštně a ladně, ale také silně. Do boje se nezapojoval, ale dával své smečce různé příkazy.

„Nenechte je vydechnout! Ukažte jim, že na naše území nikdo vniknout nesmí!“ Zvedl hlavu a dlouze útočně zavyl.

Štístko se plížil stále vpřed. Cítil, jak se mu strachy naježil kožich a žaludek se mu sevřel zlou předtuchou.

Tohle přeci není pes...

Nebylo divu, že ta podivná smečka má taktiky lstivé jako vlk. Štístko nikdy žádného ze svých vzdálených bratranců zblízka neviděl, jen je letmo zahlédl. Z polozapomenutých pohádek poznal ty bledé oči, nelitostné zuby a rozčuchanou huňatou srst. A to útočné zavytí si nebylo možné s ničím splést. Štístko už něco takového jednou zaslechl, kdysi hodně dávno. Celé tělo se mu roztřáslo při té vzpomínce – ne vzpomínce na něco, co viděl, ale něco, co *slyšel*.

Tenhle silný šedý pes je nejspíš napůl vlk! Štístko už o takových psech slyšel, ale nikdy se s žádným nesetkal.

Ještě další dva psi upírali pohled na Vodítkové psy, i když se občas ohlídl ke svému vůdci a zakňučeli, aby si od něj vyžádali další pokyn. Štístko usoudil, že jsou v přísné hierarchii smečky Divokých psů nejspíš hned pod ním. Jeden z nich byl ohromný pes

s tmavou srstí, nemilosrdně působícím tlustým krkem a silnými čelistmi. Pozorně sledoval Martu, a i když byla z Vodítkových psů ta největší, Štístko si všiml, že už na jednu nohu kulhá a že za sebou nechává krvavé stopy.

Ten druhý divoký pes byla podstatně štíhlejší závodní fena, která kličkovala a kroužila kolem bojujících a pohybovala se tak rychle, že ji Štístko téměř ani nestíhal očima sledovat. Vyštěkávala své příkazy rázně a efektivně. Byla menší než ten pes s tmavou srstí a vypadala křeččí, ale zdálo se, že má své podřízené s přehledem na povel.

Snad to byl jen tvar a zbarvení jejího těla, ale Štístkovi až bolestně připomněla Hvězdu, která s ním utekla z Domu pastí, když ostatní zajatí psi zemřeli.

Táhle fena ale vůbec neměla Hvězdinu přívětivou povahu. Ať už to byl kdokoli, nadělala by z Vodítkových psů jídlo pro krkavce, kdyby jí vůdce smečky přikázal zaútočit.

Lesopse, prosím, potřebuji schopnosti a lstivost, jakou vládneš ty...

Štístko kráčel vpřed, napínal ztuhlé svaly, a pořád si dával pozor, aby zůstal v bezpečí po větru. Už byl od boje jen na několik psích délek a ještě ho neucítily. Kdyby je dokázal nečekaně zaskočit, tak by Vodítkoví psi mohli utéct – ano, jen se rychle rozběhnout a náhle skočit...

Vtom znovu ztuhl, s jednou tlapkou nakročenou. Ani ne pět dlouhých kroků od něj se mezi znesvářenými psy vyřítil malý psík se širokou hrudí. Štístkovi se zastavil dech.

Alfík!

Mladý Vodítkový pes se smykem zastavil přímo před obrovitým vůdcem druhé smečky. Třesoucí se zadní část jeho těla prozrazovala strach, ale byl dopálený, zuby měl vyceněné a vzdorovitě

vrčel. Vlčí pes na Alfíka zíral s hlavou vztyčenou a psík se dal do zuřivého štěkotu.

„Koukejte nás nechat jít! Nechte mé přátele být! Kdo říká, že je tohle vaše země?“

Vůdce divoké smečky jako by na chvíli váhal mezi opovržením a pobaveným výrazem.

Alfík pořád ještě odvážně štěkal a trhal hlavou ze strany na stranu, jako by doufal, že mu ten další pohyb přidá na velikosti a výhružnosti. „Hledáme jen čistou vodu – a vy jste nás napadli! Jste špatní psi!“ Pak zalétl pohledem mezi roztroušené stromy a jeho oči se setkaly se se Štístkovým pohledem. Alfík jako by štěstím narostl na dvojnásobnou velikost a s obnovenou kuráží štěkal ještě hlasitěji a výhružněji. Štístko téměř slyšel myšlenky, které se jeho malému příteli honily hlavou.

Štístko se vrátil... Teď už budeme v pořádku... Tenhle boj vyhraje!

Štístko cítil, jak hrozně se roztrásl, když mu došlo, že dal právě Alfíkovi odvahu uvěřit, že by se mohl tomu vlčímu psovi postavit.

Alfík nakrčil čumák a vycenil na svého obrovského nepřítele zuby.

Ne!

Štístko se už už chystal vyrazit, ale bylo příliš pozdě. Alfík se vrhl na obrovského vlčího psa. Ten se téměř ani nepohnul. Jediným máchnutím své těžké tlapy srazil odvážného psíka k zemi. Alfík se jednou převalil a zůstal omráčeně ležet bez hnutí. Z velké tržné rány na boku se mu řinula krev.

Štístko se škobrtavě zastavil. Chtělo se mu zavýt hněvem a úzkostí. Kdyby ho jeho přítel nezahlédl, byl by jistě nesebral v sobě odvahu na to, aby na toho polovičního vlka zaútočil.

